

תמורה זיה – כריתות א:ב

פרק ז – משנה ה

וְאֵלוּ הֵן הַנְּשָׂרְפִים. חָמֵץ בַּפֶּסַח, יִשְׂרָף. וְתִרְוּמָה טְמֵאָה, וְהַעֲרֵלָה, וְכֻלְּאֵי הַכֶּרֶם, אֶת שְׂדֵדְרָכּוֹ לְשָׂרֵף, יִשְׂרָף. וְאֶת שְׂדֵדְרָכּוֹ לְקַבֵּר, יִקְבֵּר. וּמִדְּלִיקֵין בְּפֶת וּבִשְׂמוֹן שֶׁל תִּרְוּמָה:

פרק ז – משנה ו

כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁנִּשְׂחָטוּ חוּץ לְזִמְנָן וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ, הֵרִי אֵלוּ יִשְׂרָפוּ. אֲשֶׁם תָּלוּי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִקְבֵּר. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סֶפֶק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִטִּילְנָהּ לָאֵמָה. כָּל הַנְּשָׂרְפִין לֹא יִקְבְּרוּ, וְכֹל הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשָׂרֵף אֶת הַנִּקְבָּרִים, רְשָׁאִי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינּוּ מִתֵּר לְשָׁנוֹת:

*הדרן עלך מסכת כריתות
מזל טוב!*

מסכת כריתות

פרק א – משנה א

שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כִּרְתוֹת בַּתּוֹרָה. הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשְׁתְּ הָאָב, וְעַל הַפֶּלֶה, הַבָּא עַל הַזְּכוּר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיָּאָה אֶת הַבְּהֵמָה עֲלֶיהָ, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ, וְעַל אִשְׁתְּ אִישׁ, הַבָּא עַל אַחֻתּוֹ, וְעַל אַחֻת אָבִיו, וְעַל אַחֻת אִמּוֹ, וְעַל אַחֻת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתְּ אָחִיו, וְעַל אִשְׁתְּ אָחִי אָבִיו, וְעַל הַנְּדָה, הַמְּגֵדֵף, וְהָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וּבִעַל אוֹב, הַמְּחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, וְטֵמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקְּדָשׁ, וְהַבָּא לְמִקְדָּשׁ טְמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, נוֹתֵר, וּפְגוּל, הַשּׁוֹחֵט וְהַמְּעַלֶּה בַּחוּץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהָעוֹשֶׂה מְלֶאכֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמְּפַטֵּם אֶת הַשְּׂמוֹן, וְהַמְּפַטֵּם אֶת הַקְּטֹרֶת, וְהַסֵּד בְּשָׂמוֹן הַמְּשֻׁחָה. הַפֶּסַח וְהַמִּילָה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה:

פרק א – משנה ב

עַל אֱלֹהֵי חַיִּיבִים עַל זְדוֹנָם כָּרַת, וְעַל שְׂגָגָתָם חֲטָאת, וְעַל לֹא הוֹדַע שְׁלֶהוּ
אֲשֶׁם תְּלוּי, חוּץ מִן הַמְטָמָא מְקַדָּשׁ וְקַדְשֵׁיו, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּעוֹלָה וַיִּוְרַד,
דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אֲוֹמְרִים, אִף הַמְגִדֵּף, שְׁנֵאֲמֹר (במדבר טו),
תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשׂוֹת בְּשִׂגְגָה, יֵצֵא מְגִדֵּף, שְׂאִינוּ עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה:

כריתות א:ג – א:ו

פרק א – משנה ג

יש מביאות קרבן ונאכל, ויש מביאות ואינו נאכל, ויש שאינן מביאות. אלו מביאות קרבן ונאכל. המפלת כמין בהמה חיה ועוף, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, עד שיהא בו מצורת האדם. המפלת סנדל, או שליא, ושפיר מרקם, והיוצא מחתך. וכן שפחה שהפילה, מביאה קרבן ונאכל:

פרק א – משנה ד

אלו מביאות ואינו נאכל. המפלת ואין ידוע מה הפילה, וכן שתי נשים שהפילו, אחת ממין פטור ואחת ממין חובה. אמר רבי יוסי, אימתי, בזמן שהלכו זו למזרח וזו למערב. אבל אם היו שתיהן עומדות כאחת, מביאות קרבן ונאכל:

פרק א – משנה ה

אלו שאינן מביאות. המפלת שפיר מלא מים, מלא דם, מלא גנינים, המפלת כמין דגים וחגבים שקצים ורמשים, המפלת יום ארבעים, ויוצא דפן. רבי שמעון מחיב ביוצא דפן:

פרק א – משנה ו

המפלת אור לשמונים ואחד, בית שמאי פוטרין מן הקרבן, בית הלל מחיבים. אמרו בית הלל לבית שמאי, מאי שנא אור לשמונים ואחד מיום שמונים ואחד. אם שוה לו לטמאה, לא ישוה לו לקרבן. אמרו להם בית שמאי, לא, אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד, שכן יצאה בשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן, תאמרו במפלת אור לשמונים ואחד, שלא יצאה בשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן. אמרו להן בית הלל, והרי המפלת יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת תוכיח, שלא יצאה בשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן וחיבת בקרבן. אמרו להם בית שמאי, לא, אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת, שאף על פי שאינו ראוי לקרבן יחיד, ראוי לקרבן צבור,

תֹּאמְרוּ בְּמִפְּלֵת אֹר לְשִׁמוֹנִים וְאַחַד, שֶׁאֵין הַלֵּילָה רְאוּי לֹא לְקָרֵב יָחִיד
וְלֹא לְקָרֵב צֶבֶר. הַדָּמִים אֵינָן מוֹכִיחִין, שֶׁהַמִּפְּלֵת בְּתוֹךְ מְלֹאָתָּהּ, דְּמִיָּה
טְמֵאִין, וּפְטוּרָה מִן הַקָּרֵב:

כריתות א:ז – ב:ג

פרק א – משנה ז

הַאֲשֶׁה שֵׁישׁ עָלֶיהָ סִפֵּק חֲמִשָּׁה זֵיבוֹת וְסִפֵּק חֲמִשָּׁה לְדוֹת, מְבִיאָה קָרְבָּן
אֶחָד, וְאוֹכֶלֶת בְּזָבְחִים, וְאִין הַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה. חֲמֵשׁ לְדוֹת וְדָאוֹת, חֲמֵשׁ
זֵיבוֹת וְדָאוֹת, מְבִיאָה קָרְבָּן אֶחָד, וְאוֹכֶלֶת בְּזָבְחִים, וְהַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה.
מַעֲשֵׂה שְׁעִמְדוֹ קָנִים בִּירוּשָׁלַיִם בְּדִינָרֵי זָהָב. אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל,
הַמַּעוֹן הַזֶּה, לֹא אֵלִין הַלֵּילָה, עַד שֶׁיְהִי בְּדִינָרֵין. נִכְנַס לְבֵית דִּין וְלַמֹּד,
הַאֲשֶׁה שֵׁישׁ עָלֶיהָ חֲמֵשׁ לְדוֹת וְדָאוֹת, חֲמֵשׁ זֵיבוֹת וְדָאוֹת, מְבִיאָה קָרְבָּן
אֶחָד, וְאוֹכֶלֶת בְּזָבְחִים, וְאִין הַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה. וְעִמְדוֹ קָנִים בּוֹ בַיּוֹם
בְּרַבְעָתַיִם:

פרק ב – משנה א

אַרְבַּעַה מְחֻסְרֵי כְּפוּרִים וְאַרְבַּעַה מְבִיאִין עַל הַזָּדוֹן כְּשֶׁגָּגָה. אֵלוֹ הֵן
מְחֻסְרֵי כְּפוּרִים. הַזָּב, וְהַזָּבָה, וְהַיּוֹלֶדֶת, וְהַמְצַרֵּעַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב
אוֹמֵר, גֵּר, מְחֻסֵּר כְּפָרָה עַד שֶׁיִזְרַק עָלָיו הַדָּם. וְנֹזֵיר, לֵינּוֹ וְתַגְלַחְתּוֹ
וְטֻמְאָתוֹ:

פרק ב – משנה ב

אֵלוֹ מְבִיאִין עַל הַזָּדוֹן כְּשֶׁגָּגָה. הַבָּא עַל הַשִּׁפְחָה, וְנֹזֵיר שֶׁנִּטְמָא, וְעַל
שְׁבוּעַת הָעֵדוּת, וְעַל שְׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן:

פרק ב – משנה ג

חֲמִשָּׁה מְבִיאִין קָרְבָּן אֶחָד עַל עֲבֵרוֹת הַרְּבָה, וְחֲמִשָּׁה מְבִיאִים קָרְבָּן עוֹלָה
וְיֹרֵד. אֵלוֹ מְבִיאִין קָרְבָּן אֶחָד עַל עֲבֵרוֹת הַרְּבָה. הַבָּא עַל הַשִּׁפְחָה בִּיאוֹת
הַרְּבָה, וְנֹזֵיר שֶׁנִּטְמָא טֻמְאוֹת הַרְּבָה, וְהַמְקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ עַל יְדֵי אֲנָשִׁים
הַרְּבָה, וְהַמְצַרֵּעַ שֶׁנִּתְנַגַּע נִגְעִים הַרְּבָה. הַבִּיא צִפְרִיו וְנִתְנַגַּע, לֹא עָלוֹ לוֹ, עַד
שֶׁיִּבְיֵא אֶת חֲטָאָתוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד שֶׁיִּבְיֵא אֶת אִשְׁמוֹ:

כריתות ב:ד – ג:א

פרק ב – משנה ד

האשה שילדה ולדות הרבה, הפילה בתוך שמונים נקבה וְחִזְרָה וְהִפִּילָה בתוך שמונים נקבה, וְהִמְפִּילָה תְּאוּמִים, רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, מְבִיָּאָה עַל הָרֵאוֹן וְאִינָה מְבִיָּאָה עַל הַשְּׁלִישִׁי וְאִינָה מְבִיָּאָה עַל הָרְבִיעִי. אֵלּוּ מְבִיָּאִין קָרְבָּן עוֹלָה וְיֹרֵד. עַל שְׂמִיעַת הַקּוֹל, וְעַל בְּטוּי שְׂפָתַיִם, וְעַל טְמֵאת מְקַדָּשׁ וּמְקַדָּשׁוֹ, וְהִלְדָּתָהּ, וְהִמְצָרָעָהּ. וְכֵן הַשְּׂפָחָה לְבֵין כָּל הָעֲרִיּוֹת. שֶׁלֹּא שׁוֹתֶה לָהּ לֹא בְעֵנֶשׁ וְלֹא בְקָרְבָּן, שְׂכַל הָעֲרִיּוֹת בְּחֻטָּאת וְהַשְּׂפָחָה בְּאִשָּׁם. כָּל הָעֲרִיּוֹת בְּנִקְבָה, וְשְׂפָחָה בְּזָכָר. כָּל הָעֲרִיּוֹת, אֶחָד הָאִישׁ וְאֶחָד הָאִשָּׁה שׁוֹיִן בְּמִכּוֹת וּבְקָרְבָּן, וּבְשְׂפָחָה לֹא הַשּׁוֹה אֶת הָאִישׁ לְאִשָּׁה בְּמִכּוֹת וְלֹא אֶת הָאִשָּׁה לְאִישׁ בְּקָרְבָּן. כָּל הָעֲרִיּוֹת, עָשָׂה בָהֶן אֶת הַמְעַרְהָ כְּגֹמֵר, וְחַיֵּב עַל כָּל בִּיָּאָה וּבִיָּאָה. זֶה חֻמְרֵי הַחֲמִיר בְּשְׂפָחָה, שֶׁעָשָׂה בָּהּ אֶת הַמְּזִיד כְּשׁוֹגֵג:

פרק ב – משנה ה

אִיזוֹ הִיא שְׂפָחָה. כָּל שְׂחֻצִיָּה שְׂפָחָה וְחֻצִיָּה בֵּת חוֹרִין, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא יִט), וְהִפְדָּה לֹא נִפְדָּתָהּ, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר, זֶה הִיא שְׂפָחָה וְדָאִיתָּ. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אֹמֵר, כָּל הָעֲרִיּוֹת מְפָרְשׁוֹת, וְכֵן שִׁיּוֹר, אֵין לָנוּ אֶלָּא שְׂחֻצִיָּה שְׂפָחָה וְחֻצִיָּה בֵּת חוֹרִין:

פרק ב – משנה ו

כָּל הָעֲרִיּוֹת, אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן, הַקָּטָן פְּטוּר. אֶחָד עַר וְאֶחָד יָשׁוּן, הַיָּשׁוּן פְּטוּר. אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד, הַשׁוֹגֵג בְּחֻטָּאת וְהַמְּזִיד בְּהִכָּרַת:

פרק ג – משנה א

אָמְרוּ לוֹ אֲכַלְתָּ חֵלֶב, מִבֵּיא חֲטָאֵת. עַד אֹמֵר אֲכַל וְעַד אֹמֵר לֹא אֲכַל,
אִשָּׁה אֹמֶרֶת אֲכַל וְאִשָּׁה אֹמֶרֶת לֹא אֲכַל, מִבֵּיא אָשֶׁם תְּלוּי. עַד אֹמֵר
אֲכַל וְהוּא אֹמֵר לֹא אֲכַלְתִּי, פְּטוּר. שְׁנַיִם אֹמְרִים אֲכַל וְהוּא אֹמֵר לֹא
אֲכַלְתִּי, רַבִּי מֵאִיר מְחַיֵּב. אֹמֵר רַבִּי מֵאִיר, אִם הִבִּיאָהּ שְׁנַיִם לְמִיתָהּ
חֲמוּרָה, לֹא יִבִּיאָהּ לְקִרְבָּן הַקָּל. אָמְרוּ לוֹ, מָה אִם יִרְצֶה לֹמֵר מְזִיד
הִיִּתִי:

כריתות ג:ב – ג:ה

פרק ג – משנה ב

אֶכַל חֶלֶב וְחֶלֶב בְּהֶעֱלַם אֶחָד, אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת. אֶכַל חֶלֶב
וְדָם וְנוֹתֵר וּפְגוּל בְּהֶעֱלַם אֶחָד, חַיֵּב עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. זֶה חֲמוֹר בְּמִינֵי
הַרְבֵּה מִמֵּיִן אֶחָד. וְחֲמוֹר בְּמִין אֶחָד מִמִּינֵי הַרְבֵּה, שְׂאֵם אֶכַל כִּחְצֵי זֵית
וְחֹזֵר וְאֶכַל כִּחְצֵי זֵית מִמֵּיִן אֶחָד, חַיֵּב. מִשְׁנֵי מִינֵי, פְּטוּר:

פרק ג – משנה ג

וְכַמָּה יִשְׁהָה הָאוֹכֵל. כָּאֵלוֹ אֶכְלוּ קִלְיוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים, עַד שְׁיִשְׁהָה מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף כִּדֵּי אֲכִילַת פָּרֶס. אֶכַל אֶכְלִין
טְמֵאִין, וְשִׁתָּה מִשְׁקִין טְמֵאִין, שִׁתָּה רְבִיעִית יַיִן וְנִכְנַס לְמִקְדָּשׁ, וְשִׁתָּה כִּדֵּי
אֲכִילַת פָּרֶס. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הִפְסִיק בָּהּ אוֹ שָׁנְתָן לְתוֹכוֹ מִיָּם כָּל
שָׁהוּא, פְּטוּר:

פרק ג – משנה ד

יֵשׁ אוֹכֵל אֲכִילָה אַחַת וְחַיֵּב עָלֶיהָ אַרְבַּע חֲטָאוֹת וְאִשָּׁם אֶחָד.
טְמֵא שְׂאֶכַל אֶת הַחֶלֶב, וְהִיָּה נוֹתֵר, מִן מִקְדָּשִׁים, וּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אִם הִיָּתָה שֶׁבֶת וְהוֹצִיאוֹ בְּפִיו, חַיֵּב.
אֶמְרוּ לוֹ, אֵינוֹ מִן הַשֵּׁם:

פרק ג – משנה ה

יֵשׁ בֶּא בִיָּאָה אַחַת וְחַיֵּב עָלֶיהָ שֵׁשׁ חֲטָאוֹת. הִבָּא עַל בֵּתוֹ, חַיֵּב עָלֶיהָ
מִשּׁוֹם בֵּתוֹ וְאַחֲוֹתוֹ וְאִשְׁתּוֹ אַחִיו וְאִשְׁתּוֹ אַחִי אָבִיו וְאִשְׁתּוֹ אִישׁ וְנִדָּה. וְהִבָּא
עַל בֵּת בֵּתוֹ, חַיֵּב עָלֶיהָ מִשּׁוֹם בֵּת בֵּתוֹ וְכִלְתּוֹ וְאַחֲוֹת אִשְׁתּוֹ וְאִשְׁתּוֹ אַחִיו
וְאִשְׁתּוֹ אַחִי אָבִיו וְאִשְׁתּוֹ אִישׁ וְנִדָּה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִם עָבַר הַזָּקֵן
וְנִשְׁאַה, חַיֵּב עָלֶיהָ מִשּׁוֹם אִשְׁתּוֹ אָב. וְכֵן הִבָּא עַל בֵּת אִשְׁתּוֹ, וְעַל בֵּת בֵּת
אִשְׁתּוֹ:

כריתות ג:ו – ג:ט

פרק ג – משנה ו

הבא על חמותו, חיב עליה משום חמותו וכלתו ואחות אשתו ואשת אחיו ואשת אחי אביו ואשת איש ונדה. וכן הבא על אם חמותו, ועל אם חמיו. רבי יוחנן בן נורי אומר, הבא על חמותו, חיב עליה משום חמותו ואם חמותו ואם חמיו. אמרו לו, שלשתן שם אחד הן:

פרק ג – משנה ז

אמר רבי עקיבא, שאלתי את רבן גמליאל ואת רבי יהושע באטליס של אמאום, שהלכו לקח בהמה למשתה בנו של רבן גמליאל, הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו בהעלם אחד מהן, חיב אחת על כלן, או אחת על כל אחת ואחת, ואמרו לי, לא שמענו. אבל שמענו, הבא על חמש נשיו נדות בהעלם אחד, שהוא חיב על כל אחת ואחת. ורואין אנו שהדברים קל וחמר:

פרק ג – משנה ח

ועוד שאלו רבי עקיבא. אבר המדלדל בבהמה, מהו. אמרו לו, לא שמענו. אבל שמענו באבר המדלדל באדם, שהוא טהור. שכך היו מפי שחין שבירושלים עושין, הולך לו ערב פסח אצל הרופא וחותכו עד שהוא מניח בו כשערה, ותוחבו בסירה, והוא נמשך ממנו, והלה עושה פסחו, והרופא עושה פסחו. ורואין אנו שהדברים קל וחמר:

פרק ג – משנה ט

ועוד שאלו רבי עקיבא. השוחט חמשה זבחים בחוץ בהעלם אחד, מהו. חיב אחת על כלם, או אחת על כל אחת ואחת. אמרו לו, לא שמענו. אמר רבי יהושע, שמעתי באוכל מזבח אחד בחמשה תמחויין בהעלם אחד, שהוא חיב על כל אחד ואחד משום מעילה, ורואה אני שהדברים קל וחמר.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא כִּד שְׂאֵלֹן רַבִּי עֲקִיבָא. אֶלָּא, בְּאוֹכַל נוֹתֵר מִחֲמֻשָּׁה
זְבָחִים בְּהַעֲלֵם אֶחָד, מֵהוּ. חֵיב אַחַת עַל כָּלֹן, אוֹ אַחַת עַל כָּל אַחַת
וְאַחַת. אָמְרוּ לוֹ, לֹא שְׁמַעְנוּ. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁמַעְתִּי בְּאוֹכַל מִזְבַּח אֶחָד
בְּחֲמֻשָּׁה תְּמַחֲוִיִּים בְּהַעֲלֵם אֶחָד, שֶׁהוּא חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת מִשׁוּם
מְעִילָה, וְרוֹאֵה אֲנִי שֶׁהַדְּבָרִים קַל וְחִמּוֹר. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אִם הִלְכָה,
נִקְבַּל. וְאִם לְדִין, יֵשׁ תְּשׁוּבָה. אָמַר לוֹ, הִשָּׁב. אָמַר לוֹ, לֹא, אִם אָמַרְתָּ
בְּמַעֲיֵלָה שְׁעָשָׂה בָּהּ אֶת הַמֵּאֲכִיל כְּאוֹכַל וְאֶת הַמְּהַנֶּה פְּנֵהָ, צָרָף
הַמְּעִילָה לְזָמֵן מְרֻבָּה, תֵּאמַר בְּנוֹתֵר, שְׂאִין בּוֹ אֶחָד מִכָּל אֱלֹוֹ:

כריתות ג'י – ד'ג

פרק ג – משנה י

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁאֵלְתִי אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַעוֹשֶׂה מְלָאכּוֹת הַרְבֵּה
בְּשַׁבָּתוֹת הַרְבֵּה מַעֲיִן מְלָאכָה אַחַת, בְּהֶעֱלַם אֶחָד, מָה הוּא.
חִיב אַחַת עַל כָּלֹן, אוֹ אַחַת עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. אָמַר לִי, חִיב עַל כָּל אַחַת
וְאַחַת, מִקַּל וְחִמּוֹר, וּמָה אִם הִנָּדָה, שְׂאִין בֶּה תּוֹצְאוֹת הַרְבֵּה וְחֻטְאוֹת
הַרְבֵּה, חִיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת, שַׁבָּת, שְׂשִׁישׁ בֶּה תּוֹצְאוֹת הַרְבֵּה וְחֻטְאוֹת
הַרְבֵּה, אֵינּוּ דִין שְׂיֵהָא חִיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. אָמַרְתִּי לוֹ, לֹא, אִם אָמַרְתָּ
בְּנִדָּה, שְׂשִׁישׁ בֶּה שְׁתֵּי אֲזֵהָרוֹת, שֶׁהוּא מְזַהֵר עַל הִנָּדָה וְהִנָּדָה מְזַהֵר עָלָיו,
תֹּאמַר בְּשַׁבָּת, שְׂאִין בֶּה אֵלָא אֲזֵהָרָה אַחַת. אָמַר לִי, הִבָּא עַל הַקְּטָנוֹת
יּוֹכִיחַ, שְׂאִין בֶּהוּ אֵלָא אֲזֵהָרָה אַחַת וְחִיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
אָמַרְתִּי לוֹ, לֹא, אִם אָמַרְתָּ בְּבֹא עַל הַקְּטָנוֹת, שְׂאִין עַל פִּי שְׂאִין בֶּהוּ
עֲכָשְׂיוֹ, יֵשׁ בֶּהוּ לְאַחַר זְמַן, תֹּאמַר בְּשַׁבָּת, שְׂאִין בֶּה לֹא עֲכָשְׂיוֹ וְלֹא לְאַחַר
זְמַן. אָמַר לִי, הִבָּא עַל הַבְּהֵמָה יּוֹכִיחַ. אָמַרְתִּי לוֹ, בְּהֵמָה כְּשַׁבָּת:

פרק ד – משנה א

סָפֵק אָכַל חֵלֶב, סָפֵק לֹא אָכַל. וְאֶפְלוּ אָכַל, סָפֵק יֵשׁ בוֹ כְּשַׁעוֹר, סָפֵק שְׂאִין
בוֹ. חֵלֶב וְשֶׁמֶן לִפְנֵי, אָכַל אֶת אֶחָד מֵהֶן וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ מֵהֶן אָכַל.
אֲשֵׁתוֹ וְאֲחוֹתוֹ עָמוּ בְּבֵית, שָׁגַג בְּאַחַת מֵהֶן וְאִין יָדוּעַ בְּאֵיזוֹ מֵהֶן שָׁגַג.
שַׁבָּת וַיּוֹם חֵל, וְעָשָׂה מְלָאכָה בְּאַחַת מֵהֶן וְאִין יָדוּעַ בְּאֵיזוֹ מֵהֶן עָשָׂה.
מְבִיא אֲשֶׁם תְּלוּי:

פרק ד – משנה ב

כָּשֶׁם שְׂאִם אָכַל חֵלֶב וְחֵלֶב בְּהֶעֱלַם אֶחָד אֵינּוּ חִיב אֵלָא חֻטְאֵת אַחַת,
כִּד עַל לֹא הוֹדַע שְׁלָהוּ אֵינּוּ מְבִיא אֵלָא אֲשֶׁם אֶחָד. אִם הִיְתָה יָדִיעָה
בִּינְתֵימָם, כָּשֶׁם שֶׁהוּא מְבִיא חֻטְאֵת עַל כָּל אַחַת וְאַחַת, כִּד הוּא מְבִיא
אֲשֶׁם תְּלוּי עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. כָּשֶׁם שְׂאִם אָכַל חֵלֶב וְדָם נוֹתֵר וּפְגוּל
בְּהֶעֱלַם אֶחָד, חִיב עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד, כִּד עַל לֹא הוֹדַע שְׁלָהוּ מְבִיא
אֲשֶׁם תְּלוּי עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד. חֵלֶב וְנוֹתֵר לִפְנֵי, אָכַל אֶחָד מֵהֶם וְאִין
יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶם אָכַל.

אֲשֶׁתוֹ נָדָה וְאַחֲוֹתוֹ עָמוּ בַּבַּיִת, שָׁגַג בְּאַחַת מֵהֶן וְאִין יָדוּעַ בְּאִיזוֹ מֵהֶן
שָׁגַג. שֶׁבֶת וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים וְעָשָׂה מְלֹאכָה בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת וְאִין יָדוּעַ בְּאִיזָה
מֵהֶם עָשָׂה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
לֹא נִחְלְקוּ עַל הָעוֹשָׂה מְלֹאכָה בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת, שֶׁהוּא פְטוּר, שְׂאֲנִי אֹמֵר,
מִקְצֵת מְלֹאכָה עָשָׂה מֵהַיּוֹם, וּמִקְצֵתָהּ לְמָחָר. וְעַל מָה נִחְלְקוּ, עַל הָעוֹשָׂה
בְּתוֹךְ הַיּוֹם וְאִין יָדוּעַ אִם בְּשֶׁבֶת עָשָׂה וְאִם בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים עָשָׂה. אוֹ עַל
הָעוֹשָׂה וְאִין יָדוּעַ מֵעִין אִיזוֹ מְלֹאכָה עָשָׂה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת,
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פּוֹטְרוֹ הִיא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶף מֵאֲשֶׁם
תְּלוּי:

פֶּרֶק ד' – מִשְׁנָה ג

רַבִּי שְׂמַעוֹן שְׂזוּרֵי וְרַבִּי שְׂמַעוֹן אֹמְרִים, לֹא נִחְלְקוּ עַל דְּבַר שֶׁהוּא מְשׁוּם
שֵׁם אֶחָד, שֶׁהוּא חַיֵּב. וְעַל מָה נִחְלְקוּ. עַל דְּבַר שֶׁהוּא מְשׁוּם שְׁנֵי שְׂמֹת,
שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֶפְלוּ
נִתְכַּוְּנוּ לְלַקֵּט תְּאֲנִים וְלַקֵּט עֲנָבִים, עֲנָבִים וְלַקֵּט תְּאֲנִים, שְׁחֹרוֹת וְלַקֵּט
לְבָנוֹת, לְבָנוֹת וְלַקֵּט שְׁחֹרוֹת, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, תָּמָה אֲנִי אִם יִפְטֹר בָּהּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אִם כֵּן, לָמָּה
נֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ד'), אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ. פֶּרֶט לְמִתְעַסֵּק:

כריתות היא – ה:ד

פרק ה – משנה א

דַם שְׁחִיטָה בְּבֵהֵמָה, בְּחִיָּה וּבְעוֹפוֹת, בֵּין טְמָאִים וּבֵין טְהוֹרִים,
דַם נְחִירָה, וְדַם עֶקוֹר, וְדַם הַקֶּזֶה שֶׁהִנְפֵּשׁ יוֹצֵאָהּ בּוֹ, חִיָּבִים עָלָיו.
דַם הַטְּחוּל, דַם הַלֵּב, דַם בִּיצִים, דַם דָּגִים, דַם חֲגָבִים,
דַם הַתְּמָצִית, אִין חִיָּבִין עָלֶיהוּ. רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּב בְּדַם הַתְּמָצִית:

פרק ה – משנה ב

רַבִּי עֲקִיבָא מְחַיֵּב עַל סֵפֶק מְעִילוֹת אֲשֶׁם תְּלוּי, וְחֲכָמִים פּוֹטְרִים.
וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא, שְׂאִין מְבִיא אֶת מְעִילָתוֹ עַד שֶׁתִּתְּוֹדַע לוֹ, וַיְבִיא
עִמָּה אֲשֶׁם וְדָאִי. אָמַר רַבִּי טְרַפּוֹן, מַה לָּזָה מְבִיא שְׁתֵּי אֲשָׁמוֹת.
אֲלֹא יְבִיא מְעִילָה וְחֲמִשָּׁה, וַיְבִיא אֲשֶׁם בְּשְׁנֵי סְלָעִים, וַיֹּאמֶר,
אִם וְדָאִי מְעִלְתִּי, זֹו מְעִילְתִּי וְזֹה אֲשָׁמִי. וְאִם סֵפֶק, הַמְּעוֹת נִדְבָה
וְאֲשֶׁם תְּלוּי. שְׂמֻמִּין שְׁהוּא מְבִיא עַל הוֹדַע, מְבִיא עַל לֹא הוֹדַע:

פרק ה – משנה ג

אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, נִרְאִים דְּבַרְיָךְ בְּמְעִילָה מְעֵטָה. הֲרִי שְׂבָא עַל יָדוֹ
סֵפֶק מְעִילָה בְּמֵאָה מְנָה, לֹא יָפָה לוֹ שְׂיָבִיא אֲשֶׁם בְּשְׁתֵּי סְלָעִים וְאֵל
יְבִיא סֵפֶק מְעִילָה בְּמֵאָה מְנָה. הָא מוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא לְרַבִּי טְרַפּוֹן
בְּמְעִילָה מְעֵטָת. הָאֲשָׁה שֶׁהִבִּיאָה חֲטָאת הָעוֹף סֵפֶק, אִם עַד שְׂלֹא
נִמְלָקָה נוֹדַע לָהּ שְׂיִלְדָה וְדָאִי, תַּעֲשֶׂנָה וְדָאִי. שְׂמֻמִּין שְׁהִיא מְבִיאָה עַל
לֹא הוֹדַע, מְבִיאָה עַל הוֹדַע:

פרק ה - משנה ד

חֲתִיכָה שֶׁל חֲלִין וְחֲתִיכָה שֶׁל קֹדֶשׁ, אֲכַל אַחַת מֵהֶן וְאֵין יְדוּעַ אִיזוֹ מֵהֶן
אֲכַל, פְּטוּר. רַבִּי עֲקִיבָא מְחַיֵּב בְּאִשָּׁם תְּלוּי. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, מִבֵּיא אִשָּׁם
וְדַאי. אֲכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וּבָא אַחֵר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, זֶה מִבֵּיא
אִשָּׁם תְּלוּי וְזֶה מִבֵּיא אִשָּׁם תְּלוּי, דְּבִרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר,
שְׁנִיָּהֶם מִבֵּיאִים אִשָּׁם אֶחָד. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵין שְׁנַיִם מִבֵּיאִים אִשָּׁם
אֶחָד:

כריתות ה:ה – ה:ח

פרק ה – משנה ה

חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶין וְחֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב, אֲכַל אֶחָת מֵהֶן וְאִין יְדוּעַ אִיזוּ מֵהֶן אֲכַל, מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, מִבֵּיא חֲטָאת. אֲכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּבֵא אַחֵר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, זֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי וְזֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׁנֵיהֶם מִבֵּיאִים חֲטָאת אֶחָת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִין שְׁנַיִם מִבֵּיאִים חֲטָאת אֶחָת:

פרק ה – משנה ו

חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל קֹדֶשׁ, אֲכַל אֶת אֶחָת מֵהֶן וְאִין יְדוּעַ אִיזוּ מֵהֶן אֲכַל, מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, מִבֵּיא חֲטָאת וְאֲשֶׁם וְדָאִי. אֲכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּבֵא אַחֵר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, זֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי, וְזֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׁנֵיהֶם מִבֵּיאִים חֲטָאת וְאֲשֶׁם. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִין שְׁנַיִם מִבֵּיאִים חֲטָאת וְאֲשֶׁם:

פרק ה – משנה ז

חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב קֹדֶשׁ, אֲכַל אֶת אֶחָת מֵהֶן וְאִין יְדוּעַ אִיזוּ מֵהֶן אֲכַל, מִבֵּיא חֲטָאת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, מִבֵּיא שְׁתֵּי חֲטָאוֹת וְאֲשֶׁם וְדָאִי. אֲכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּבֵא אַחֵר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, זֶה מִבֵּיא חֲטָאת וְזֶה מִבֵּיא חֲטָאת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, זֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי וְזֶה מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, זֶה חֲטָאת וְזֶה חֲטָאת, וְשְׁנֵיהֶם מִבֵּיאִים אֲשֶׁם אֶחָד. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִין שְׁנַיִם מִבֵּיאִין אֲשֶׁם אֶחָד:

פרק ה – משנה ח

חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב נוֹתֵר, אֲכַל אֶת אֶחָת מֵהֶן וְאִין יְדוּעַ אֶת אִיזָה מֵהֶן אֲכַל, מִבֵּיא חֲטָאת וְאֲשֶׁם תְּלוּי. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, מִבֵּיא שְׁלֹשׁ חֲטָאוֹת. אֲכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּבֵא אַחֵר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה, זֶה מִבֵּיא חֲטָאת וְאֲשֶׁם תְּלוּי וְזֶה מִבֵּיא חֲטָאת וְאֲשֶׁם תְּלוּי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, זֶה חַטָּאת וְזֶה חַטָּאת, וּשְׁנֵיהֶם מִבֵּיָאִים חַטָּאת אַחַת.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, כָּל חַטָּאת שֶׁהִיא בָּאָה עַל חַטָּא, אִין שְׁנַיִם מִבֵּיָאִים
אוֹתָהּ:

כריתות ויא – ו:ד

פרק 1 – משנה א

המביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא, אם עד שלא נשחט, יצא וירעה בעדר, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. רבי אליעזר אומר, יקרב, שאם אינו בא על חטא זה, הרי הוא בא על חטא אחר. אם משנשחט נודע לו, הדם ישפך והבשר יצא לבית השרפה. נזרק הדם, הבשר יאכל. רבי יוסי אומר, אפלו הדם בכוס, יזרק, והבשר יאכל:

פרק 1 – משנה ב

אשם ודאי אינו כן. אם עד שלא נשחט, יצא וירעה בעדר. משנשחט, הרי זה יקבר. נזרק הדם, הבשר יצא לבית השרפה. שור הנסקל אינו כן. אם עד שלא נסקל, יצא וירעה בעדר. משנסקל, מתר בהנאה. עגלה ערופה אינה כן. אם עד שלא נערפה, תצא ותרעה בעדר. משנערפה, תקבר במקומה, שעל ספק באה מתחלתה, כפרה ספקה והלכה לה:

פרק 1 – משנה ג

רבי אליעזר אומר, מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום ובכל שעה שירצה, והיא נקראת אשם חסידים. אמרו עליו על בבא בן בוטי, שהיה מתנדב אשם תלוי בכל יום, חוץ מאחר יום הכפורים יום אחד. אמר, המעון הזה, אלו היו מניחים לי, הייתי מביא, אלא אומרים לי, המתן עד שתכנס לספק. וחכמים אומרים, אין מביאים אשם תלוי אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת:

פרק 1 – משנה ד

חיבי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהן יום הכפורים, חיבין להביא לאחר יום הכפורים. חיבי אשמות תלוין, פטורים. מי שבא על ידו ספק עברה ביום הכפורים, אפלו עם חשכה, פטור, שכל היום מכפר:

כריתות ויה – ו:ח

פרק ו – משנה ה

האשה שיש עליה חטאת העוף ספק, שעבר עליה יום הכפורים, חיבת להביא לאחר יום הכפורים, מפני שמכשרתה לאכל בזבחים. חטאת העוף הבאה על ספק, אם משנמלקה נודע לה, הרי זו תקבר:

פרק ו – משנה ו

המפריש שתי סלעים לאשם ולקח בהן שני אילים לאשם, אם היה אחד מהן יפה שתי סלעים, יקרב לאשמו, והשני ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. לקח בהן שני אילים לחליו, אחד יפה שתי סלעים ואחד יפה עשרה זוז, היפה שתי סלעים יקרב לאשמו, והשני למעילתו. אחד לאשם ואחד לחליו, אם היה של אשם יפה שתי סלעים, יקרב לאשמו, והשני למעילתו, ויביא עמה סלע וחקמשה:

פרק ו – משנה ז

המפריש חטאתו, ומת, לא יביאנה בנו אחריו. ולא יביאנה מחטא על חטא, אפלו על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום, שנאמר (ויקרא ד), קרבנו על חטאתו, שיהא קרבנו לשם חטאו:

פרק ו – משנה ח

מביאין מהקדש כשבה, שעירה. מהקדש שעירה, כשבה. מהקדש כשבה ושעירה, תורין ובני יונה. מהקדש תורין ובני יונה, עשירית האיפה. כיצד. הפריש לכשבה או לשעירה, העני, יביא עוף. העני, יביא עשירית האיפה. הפריש לעשירית האיפה, העשיר, יביא עוף. העשיר, יביא כשבה ושעירה. הפריש כשבה או שעירה ונסתאבו, אם רצה יביא בדמיהו עוף. הפריש עוף ונסתאב, לא יביא בדמיו עשירית האיפה, שאין לעוף פדיון:

כריתות ו:ט – מעילה א:ג

פרק ו – משנה ט

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרין מהן. תלמוד לומר (ויקרא ד), ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהם שקולים. תורין קודמין לבני יונה בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרים מהן. תלמוד לומר (שם יב), ובן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהן שקולים. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר (שם יט), איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהם שקולים. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חיבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרב, קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חיבין בכבוד רבו:

*הדרן עלך מסכת כריתות
מזל טוב!*

מסכת מעילה פרק א – משנה א

קדשי קדשים ששחטו בדרום, מועלים בהן. שחטו בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטו ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטו חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפהגים, אין מועלין בה. ושללא היה לה שעת התר לפהגים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהגים. שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפהגים. שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרק א – משנה ב

בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר, מועלין בו, ואין חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא. רבי עקיבא אומר, אין מועלין בו, אבל חיבין עליו משום פגול, נותר וטמא.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, וְהָרִי הַמְּפָרִישׁ חֲטָאת וְאֶבְדָּהּ, וְהַפְּרִישׁ אַחֲרַת תַּחֲתֶיהָ,
וְאַחַר כֵּךְ נִמְצְאת הָרֵאשׁוֹנָה וְהָרִי שֶׁתִּיהֶן עוֹמְדוֹת, לֹא כָשֵׁם שֶׁדָּמָה פּוֹטֵר
אֶת בְּשָׂרָה,
כֵּךְ הוּא פּוֹטֵר אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָהּ. וְאִם פָּטַר דָּמָה אֶת בֶּשֶׂר חֲבֵרְתָהּ כּוֹן
הַמְּעִילָהּ, דִּין הוּא שֶׁיִּפְטֹר אֶת בְּשָׂרָה:

פֶּרֶק א – מִשְׁנָה ג

אֲמוּרֵי קִדְשִׁים קְלִים שֶׁיִּצְאוּ לִפְנֵי זְרִיקַת דָּמִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֵין
מוֹעֵלִין בָּהֶן, וְאֵין חֲזִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל נוֹתֵר וְטָמֵא. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר,
מוֹעֵלִין בָּהֶן, וְחֲזִיבִין עֲלֵיהֶן מְשׁוּם פְּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא: